

Конкурс за превод на поезия „Проф. Владимир Филипов“ – 2025 г.

Аксиния Михайлова ЛОВЕН СЕЗОН

Оранжевата лисица на залеза
пак се е изтегнала на хоризонта.
Такива нюанси има само в картичките,
с които туристите пълнят куфарите си
и се надяват да запазят завинаги
това, купено на изгодна цена,
късче небе.

Вечерта приближава бавно като просяк
и в този половин час между деня и нощта
ставам кожа и устни;
стоя на верандата и наблюдавам
горния край на улицата,
където ти, облечен в пет обещания
от едно друго лято,
се прицелваш
в оранжевата лисица на хоризонта,
но ловният сезон още не е открит,
а аз съм само кожа и устни.

За да запълня този ров на очакването,
сядам върху голата маса на есента
и започвам да реда нащърбени изречения
на един език, който не е моят.

Купчината с писма расте и не знам
как да изтръгна всички тези думи,
пълзящи по стените на моя дом.

Вечерта сяда от другата страна на масата
с една лисица в зеблената си торба.
А аз нямам с какво да ги нахраня.

Никола Петров ИМАШЕ ЕДИН ЧОВЕК, 36 ГОДИНИ ПРОСПА

А имаше един друг човек, но този
36 години проспa. Смениха се съседите,
той спеше, пенсионираха се учителите,
той спеше. Построиха сгради
чак до облаците.

А имаше един друг човек, но какво
стана с него. Докато този
36 години проспa. Веднъж
дойдоха влѣхвите и казаха
не го събуждайте, защото
ще тръгне твърде бързо
и право към провала си. Веднъж
дойдоха други влѣхви и казаха
какво от това.

През повечето време никой не идваше.

Междувременно светът се променяше,
но толкова бавно, че оставаше същият.
От вчера до днес оставаше същият, от вчера до утре
оставаше същият. Срецахме някого,
познавахме се смътно по очите.

А имаше един друг човек, той често се смееше.
Смееше се, окапваха сезоните.
Смееше се, засипваха ни мъртви листа. Голямата
умора слизаше да ни затисне.

Докато този една сутрин се събуди
и тръгна твърде бързо, но какво от това.